

спусание за детско-юношески спорт

Бъдеще

СПРИНТ

СЪВМЕСТНО ИЗДАНИЕ

АРБС
Асоциация за Развитие на Българския Спорт

Безплатно приложение към брой 23

Бизнесменът
Александър
Александров:
Волейболната
Скаут лига се
завръща

• **Бойчо Величков:**
Футболът не се учи само в тренировките

• **Филип Кръстев**
иска да учи спортна журналистика в НСА

ФОНДАЦИЯ
ИГРАЙ
С РАЗВИТИЕ®

Никола Илиев:

Стилът на игра в италианския футбол съвпада с моя

40

страници

БАСКЕТБОЛ • ВОДНА ТОПКА • ЛЕКА АТЛЕТИКА • БОКС

ДИРЕКТОРНиколай Кръстев, nkrustev@bgsprint.com**ОТГОВОРНИ РЕДАКТОРИ****СПОРТ**Николай Кръстев, nkrustev@bgsprint.com**ФУТБОЛ**Ростислав Русев, rrusev@bgsprint.com**РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ**Ани Колева, Ваня Николова, Василен
Димитров, Иван Вълчанов, Мария Мицова,
Мария Маринова, Станко Димов, Яна Касова**РЕДАКТОР ТЕКСТОВЕ**

Милена Темкова

Снимка на корицата:

Николай Кръстев

АРТ ДИРЕКТОРМихаил Нейков, mneykov@bgsprint.com**ФОТОГРАФ**Тони Тончев, tonchev@bglobal.bgПриложението към бр. 23 на сп. „Спринт“ е
приключено редакционно на 01.09.2020 г.**ИЗДАВА**

„ИК СПРИНТ“ ЕООД

РЕКЛАМАДимитър Хаджиев, dhadziev@bgsprint.com**МАРКЕТИНГ И КОМУНИКАЦИИ**
Мариана Златанова, mzlatanova@bgsprint.com**МЕНИДЖЪР СЪБИТИЯ**

Кремена Пальонова-Шварц, +359 888 264 040

ФИНАНСИLVS CONSULT, +359 2 826 96 54, lvconsult.eu**АБОНАМЕНТ**„Доби Прес“ ЕООД, 02 963 30 81, 02 963 30 82
dobi@dobipress.bg, abonament@dobipress.bg**ПЕЧАТ** „Булвест Принт“ АД

Хонорари се изплащат по банков път.

„ИК Спринт“ ЕООД не носи отговорност за съдържанието на рекламата
и на вложените рекламни материали.Съгласно чл. 7а от Закона за задължителното депозирание на
печатни и други произведения „ИК Спринт“ ЕООД е собственост на
Николай Георгиев Кръстев.**СЪДЪРЖАНИЕ**Александър Александров:
Скаут лигата се завръща **4**Никола Илиев: Стилът на игра в
италианския футбол съвпада с моя **8**Бойчо Величков: Футболът не се
учи само в тренировките **12**В Китай губиш медал заради
по-ниски оценки в училище **16**Филип Кръстев иска да учи
спортна журналистика в НСА **20**Млади, талантиливи и безскрупулни **21**Годината на КПС „Варна“
във водната топка **24**Стела и Кристиян Илиеви: Да работим
в България за нас е призвание **28**Ивайло Русенов: С банички спорт
не се прави **32**Баскетнационалите втори в
иновативния турнир на ФИБА **35**Два медала при подрастващите
за КВТ „Арена Бургас“ **36**Рекорд за историята - 42 отборни
титли за ЦСКА **37**Стела Пеева мечтае за титла
от Големия шлем **38****Дигиталното бъдеще**
вече е настояще пенсионно осигурително дружество
бъдеще

Бизнесменът Александър Александров:

Сърцето ми е във волейболната Скаут лига

Текст: Николай Кръстев
Фотография: Фондация „Играй с Развитие“

Волейболната Скаут лига през 2021 година ще има своето трето издание. Уникалният проект се завръща и отново е свързан основно с името на Александър Александров. Бизнесменът – главен мениджър на Корпорация „Развитие“ и председател на Фондация „Играй с Развитие“, миналата година стана първият носител на Почетния знак на Министерството на младежта и спорта – „Венец на победителя“, награден

заради големите си заслуги към детско-юношеския спорт у нас. Александров вече подписа официално договор с Българската федерация по волейбол (БФВ), който урежда всички отговорности, права и задължения относно организиране на Скаут лигата. Независимо че вече е член на управата на федерацията, Александров обясни, че парафирането на контракта е било необходимо, „за да бъде всичко така, както трябва.“

- Президентът на федерацията Любо Ганев ми заяви директно, че ще направи всичко, което сме се разбрали, и без договор. И аз знам, че е така. Но с договор и моят ангажимент като спонсор е съвсем ясен. Веднага уточнявам – при осигуряване на крупна сума от друга компания нямам против генералния спонсор на Скаут лигата да е тя, а не фондация „Играй с Развитие“. Но аз, както и преди, вече съм гарантирал една голяма сума, с която провеждането на Скаут лигата ще стане възможно.

- Г-н Александров, вие сте известен благодетел на спорта за подрастващи у нас. Но сякаш Скаут лигата е най-близо до вашето сърце...

- Скаут лигата просто е в моето сърце. Чувството да гледаш тези млади и талантиви волейболисти как се раздават на терена е неописуемо. А удовлетворението е още по-голямо, когато те израстват и се превръщат наистина в класни играчи. Така стана с юношеския национален отбор до 18 години, който миналата година стана втори в Европа

ДАЛ СЪМ НАД МИЛИОН ЛЕВА ЗА ДЕТСКО-ЮНОШЕСКИ СПОРТ

и спечели балканската титла. Всичките момчета минаха през Скаут лигата през 2017-а. А талантливият Георги Татаров още тогава си беше звезда като много, много талантлив играч. Разбира се, не искам да оставям на заден план всичко, което съм направил с огромно удоволствие за спорта сред подрастващите и въобще за спорта. Започнах преди четвърт век с футболния отбор на „Академик“ (София) и ето че днес вложените от мен пари в спорта за подрастващи надхвърлят един милион лева, а в спорта въобще са много повече. Но в палитрата от многото спортове, клубове, събития, състезания и спортни федерации Скаут лигата във волейбола е незаменима!

- Как се случиха нещата точно със Скаут лигата и подкрепата на „Развитие“?

- През 2016-а година във волейболната федерация вече се бе оформила идеята за Скаут лига. Запали ме Пламен Константинов, който вярваше, че има сериозен шанс този проект не само

да стане много важен за българския волейбол, но и уникален за Европа. Давайки възможност на играчите от един цял набор да имат повече мачове и трениорите да видят заедно всички най-добри волейболисти. За да са окончателно наясно кои ще продължат да играят за здраве и от кои може да станат национални състезатели. Първото издание през 2016 година беше само за девойки, подкрепено от Корпорация „Развитие“. Във второто издание през 2017-а година играха общо 72 отбора за момчета и момичета, състезателите и общо участниците бяха над 1200. След шестте регионални турнира за двата пола имаше финални състезания, а всичко приключи с международни турнири. Огромна организационна помощ ми оказа друг голям волейболист – Владимир Николов, който беше изпълнителен директор на федерацията. Също така много активно се включиха Велин Крачанов, мениджър „Спорт“ на Корпорация „Развитие“ и днес спортен директор на „Играй с Развитие“, както и Сланчев от БФВ. Първоначално бях отделил 200 000 лева, но после сумата нарасна двойно, като се включиха и някои

спонсори, както и кметовете на Бургас и Пловдив. А по стечение на обстоятелствата и по причини, които не искам да коментирам, федерацията не осигури нито стотинка. Стана истински и запомнящ се спортен празник.

- Форматът догодина какъв ще бъде?

- Също достатъчно мащабен, но и съобразен все пак със сложните икономически реалности. Предвиждат се три етапа. В първия са квалификациите, които ще ги проведе федерацията с участието на всички желаещи отбори. Ще се излъчат общо 48 отбора, по 24 за момчета и момичета, включващи волейболисти, родени след 1 януари 2008 г. По 14 състезатели и 1 трениор на отбор – общо 720 души, чиито екипи и разности във вторите две фази на състезанието, регионалните турнири на по 6 места с по 4 отбора за двата пола и финалите, които ще включват 12 състава за момчета и момичета, поема „Играй с Развитие“. Основният кръг трябва да приключи до 20 април догодина, а финалите – до 20 май.

**СКАУТ ЛИГАТА Е УНИКАЛНО
СЪСТЕЗАНИЕ ЗА ЕВРОПА**

- Вече сте в Управителния съвет на БФВ и едва ли може да имате спънки, както се случи през 2017-а в хода на Скаут лигата...

- С новото ръководство на федерацията не смятам, че някога бих имал каквито и да било проблеми. Напротив! Така че това, че ме избрах в новата управа, едва ли има толкова голямо отношение към доброто провеждане на Скаут лигата. Любо Ганев отлично знае колко ценно е това състезание за бъдещето на българския волейбол и затова съм сигурен, че ще направи всичко, което е необходимо от страна на БФВ. Просто е пълен антипод в това отношение на дългогодишния шеф на волейбола Данчо Лазаров. Затова му се радвам много на Любо. Удоволствие е за мен да работя с хора като него, като Георги Глушков – президент на баскетболната федерация, и Росица Бакърджиева, която ръководи хандбала. Това всъщност са и трите спорта при подрастващите, които най-сериозно подкрепя фондацията „Играй с Развитие“. Освен това в устава на фондацията е залегнала и подкрепата на футбола и водната топка. С тях се оформя идеалната петорка от основните пет колективни игри в програмата на летните олимпийски игри.

Никола Илиев:

Стилът на игра в италианския футбол съвпада с моя

Трябва да си имаш нюх за гола, да си на точното място в точния момент, споделя преминалият в „Интер“ талант

Текст: Ваня Николова
Фотография: Николай Кръстев,
Viasport.bg, botevplovdiv.bg

Никола Илиев е роден на 6 юни 2004 година в Русе. Започва да играе футбол в местния „Аристон“, след което преминава в „Ботев“ (Пловдив), за шест месеца е в „Лудогорец“ и отново се връща в „Коматев“. През последния сезон 2019/2020, в който се играха само 18 кръга в Елитната U17 заради пандемията, Никола отбеляза 26 гола. Илиев бе един от най-добрите в групата, въпреки че бе с година по-малък. Само на 15 г. той дебютира за „Ботев“ (Пловдив) в Първа лига – на 29 септември 2019 г. срещу „Славия“ (0:1). С изявите си офанзивният футболист привлече вниманието на редица европейски грандове – „Интер“, „Манчестър Юнайтед“, „Аякс“, „Ювентус“, ПСЖ и „Бенфика“. Но избра „Интер“.

Никола Илиев е капитан на националния отбор за родени през 2004 г. България U17 ще играе европейски квалификации с Хърватия, Босна и Херцеговина и Лихтенщайн.

Пред „Бъдеще“ Никола разказа как е започнал с футбола, кой е най-скъпият му спомен с „Ботев“ и какво мисли за футбола в Италия.

- Никола, кога започнахте да тренирате футбол и защо?

- На 5-годишна възраст в отбора на „Аристон“ (Русе). Обичам футбола и затова започнах да тренирам. Шест години бях в „Аристон“.

- После преминавате в „Ботев“ (Пловдив), за кратко сте в „Лудогорец“. Защо избрахте пак „Ботев“?

- Заради базата и условията, които клубът ми предложи.

- На какви постове сте играли?

- На всички атакуващи постове – ляво крило, нападател, дясно крило, зад нападателя.

- Кои са били Ваши треньори?

- В „Аристон“ съм тренирал при Тодор Тодоров и Мариян Тодоров. В „Лудогорец“ бях с Росен Маринов, а в „Ботев“ – при Андрей Андреев и Георги Онов. Сега в националния съм при Йордан Петков.

- Кой е най-яркият Ви спомен от престоя в школата на „Ботев“?

- Преди две години спечелихме турнира в Сопот и след това отидохме в Швеция. Аз станах голмайстор на турнира в Сопот. Представихме се отлично, нямаше допуснат гол. В Швеция играхме срещу много добри отбори. Загубихме на финала. Отборът от Гана, с който играхме, ни превъзхождаше много. Това беше най-трудният ни мач там. Другите отбори си ги надигравахме и заслужено бяхме на финал.

- Кои бяха най-емоционалните мачове в школата - дербитата с „Локомотив“ (Пловдив) или срещите със столичните отбори?

- Срещу „Локомотив“ имам много мачове. Има двубой, който си спомням много добре. Победихме ги с 5:2 за Купата на БФС, аз

**ПОБЕДИХМЕ „ЛОКО“ С 5:2
ЗА КУПАТА, АЗ ВКАРАХ 4 ГОЛА**

Никола Илиев отбеляза през последния сезон 26 гола в Елитната юношеска група до 17 години

Никола Илиев записа 3 мача за първия отбор на „Ботев“ (Пловдив), като дебютира в Първа лига само на 15 години

вкарах 4 гола. Това може би е най-добрият ми мач в школата.

- Какво е важно да притежава един голмайстор?

- Трябва да си имаш нюх за гола, да си на точното място в точния момент и вкарваш. Трябва да имаш спокойствие пред гола.

- Какво си спомняте от първия официален мач с мъжете на „Ботев“, каква беше емоцията?

- Дебютирах на 15 години срещу „Славия“. Атмосферата беше великолепна. Да играеш

В мача България (2004) - Нидерланд (2004) 3:1, контролна среща на 15.04.2019 г.

пред такива фенове само на 15 години е много хубаво нещо.

- Какви бяха отношенията Ви с феновете на „Ботев“?

- Много добри. Когато ме срещнат на улицата или в мола, говорим, снимаме се.

- Кое е най-трудното за Вас при прехода от юношески към мъжки футбол?

- Динамиката и бързата игра. Това е най-трудното, обаче вече свиквам.

- Какво липсва в детско-юношеския ни футбол? Къде отстъпваме?

- Отстъпваме физически. Трябва да тренираме здраво и мисля, че нещата ще се случат.

- Кой Ви помагаше най-много в първия отбор на „Ботев“?

- Лъчезар Балтанов, Тодор Неделев и Иван Бандаловски. Разбира се, и треньорът Ферарио Спасов. Давах ми съвети. Помагаха ми, ако сбъркам.

- Кога разбрахте за интереса на големи

европейски клубове към Вас и как го приехте?

- Моят агент Калоян Иванов се чуваше с клубовете и доведе повечето отбори да ме гледат, защото те искаха да видят как играя. След това ме харесаха и имаше доста добри оферти.

- Имаше ли главозамайване от интереса на толкова силни отбори?

- Здравно стъпил съм на земята. Тренирам здраво и искам да успея.

- Какво мислите за футбола в Италия?

- Мисля, че стилът на игра в италианския футбол съвпада с моя.

- Как се разделихте с „Ботев“?

- В много добри отношения сме. И двете страни сме доволни. Всичко е нормално.

- Как преминаха за Вас месеците на изолация и извънредно положение? Как поддържахте форма?

- Тренирах си в нас, самостоятелно, не съм излизал навън.

- Предстоят европейски квалификации. Каква е атмосферата в националния отбор U17, опознахте ли се с останалите момчета?

- Опознахме се. Трябва още малко да тренираме заедно, за да станем още по-добър колектив. Данчо Петков е много добър треньор. Мисля, че ще стигнем далеч с него.

- Няколко момчета от този национален отбор ще продължите да играете в чужбина. Как ще се отрази това върху представянето на тима?

- Да, имаме играчи от Испания и Италия. Аз много се радвам за тях. Те са много добри като единици. И отборно сме много добри. И ще помогнат за спечелването на групата.

- България е в група с Босна и

ЗДРАВО СТЬПИЛ СЪМ НА ЗЕМЯТА. ТРЕНИРАМ ЗДРАВО И ИСКАМ ДА УСПЕЯ

Херцеговина, Хърватия и Лихтенщайн. Кой е най-силният съперник в групата и преодолими ли са тези отбори?

- Разбира се, че са преодолими. Според мен най-трудно ще ни е срещу Хърватия. Но мисля, че ще успеем да спечелим и трите мача.

- Кой е любимият Ви отбор?

- Нямам любим отбор. Харесвам стила на игра на „Барселона“.

- Имате ли идол? На кого се възхищавате?

- На Кристиано Роналдо. На Христо Стоичков, Емил Костадинов.

- Какво е хобито Ви?

- Когато се прибера в село Юделник, ходя на риболов с баща ми.

- За какво мечтаете?

- Мечтата ми е да стана голям футболист, да играя в голям европейски клуб.

- През какво минава пътят до реализирането й?

- Трябва много да се трудая, да тренирам здраво и да няма контузии. Дай, Боже, всичко да е наред.

През 2018-а „Ботев“ (Пловдив) стана втори на „Купа Готия“ в Швеция

През 2018 година децата на „Ботев“ (Пловдив), родени през 2004-а, спечелиха турнира SKF Meet the World в Сопот, с което получиха правото да представят България на „Купа Готия“ в Швеция, неофициалното световно първенство за деца и юноши. Тогава при момчетата U14 участие взеха 195 отбора от 35 държави, разделени в 47 групи. На турнира в Сопот „Ботев“ бе воден от Андрей Андреев, а в Швеция - от Георги Онов.

На „Купа Готия“ пловдивският отбор записа исторически финал, който загуби с 0:4 от ФК „Лизи“ от Гана. Преди това „канарчетата“ изиграха 10 мача. По пътя до финала Ботев преодоля отбори от Швеция, Хонконг, САЩ, Норвегия, Бразилия и Франция.

„Ботев“ (Пловдив) спечели турнира SKF Meet the World в Сопот 2018

Бойчо Величков:

Футболът не се учи само в тренировките

По цял ден ритахме топката и затова станахме играчи – страстта на децата е решаваща, споделя изпълнителният директор на „Локомотив“ (СФ)

Текст: Ростислав Русев

Фотография: LAP.bg, vitoshanews.com и Личен архив

Ех, какъв футболист беше Бойчо Величков... Централен нападател, но играеше на техника, на ниска топка, на дрибъл. Бразилска работа. Топката не се отлепяше от крака му.

Типичен представител на великата школа на „Локомотив“ (СФ), отгледала уникални майстори като Никола Котков и Атанас Михайлов. И по десетилетна традиция, зареждаща първия тим със свои чеда.

Неслучайно Величков е стрелец №3 в историята на „Локо“ веднага след Котков и Начко - с 90 гола в „А“ група. Има 23 мача и 6 гола за националния отбор, участва на Световното първенство в Мексико 1986. Игра в „Льо Авър“ (Франция) и „Пансерайкос“ (Гърция), където го обявиха за чужденец №1 в историята. И пак неслучайно от пет години е изпълнителен директор на „Локо“. Днес е на 62 години, като още преди 55 стъпва на стадиона в „Надежда“, и цял живот е верен на „червено-черната“ идея – няма друг български клуб в неговата визитка.

Сгурия или смартфон?

Преди половин век купуването на топка за дете бе събитие. Днес наличието

на смартфон е практика. Навремето малките тренираха на терени, каквито днес останаха само по селата, и то не във всички. Сега се подготвят на изкуствени игрища, на хубава трева. Но преди се раждаха футболисти като Бойчо. Днес се чудим има ли играч, заради когото специално да идем на стадиона.

Как стана така? Парадокс?

„Започнах на 7 години на стадион „Локомотив“ – разказва Величков. – Набираха деца и ме избраха. Минах през всички възрастови групи. Имахме кортово игрище, което съществуваше до преди 5 години, когато Иван Василев стана собственик на клуба и на същото място направи модерен изкуствен терен. Преди имаше един главен терен за първия отбор

Бойчо Величков (вляво) в мач с „Пари Сен Жермен“ за КНК през 1982 г., когато „железничарите“ печелят с 1:0 в София срещу Доминик Рошо, Освалдо Ардилес, Луис Фернандес, Кеес Кист и други звезди, но в реванша губят с 1:5

Бойчо Величков е с купата, а до него в средата е Атанас Михайлов – „Локомотив“, се радва на шампионската титла през 1978 г.

и всички други тренирахме на сгурия. Често ходехме и да поритаем на тревичка тук-там, където се намери по паркове и полянки.“

На сгурията ли изпила Величков техниката?

„Винаги съм казвал, че с час-час и половина тренировка едно дете трудно ще стане футболист – коментира Величков. - Ние развивахме голяма част от таланта си в махалата, по улиците, поляните. По цял ден с топката – при всяка възможност. Така че голяма част от тренировъчния ни процес минаваше по „терените“ пред блоковете. И доста мои връстници така станаха футболисти. Организираните тренировки – добре, но най-важна е страстта на децата към топката. Тя ги прави футболисти. Повечето деца сега застават пред компютрите и телефоните и не играят навън. А имат възможност да тренират индивидуално това, което са

видели и научили на стадиона. Но много малко го правят. И ми се струва, че те ще станат футболисти. Така че повтарям - страстта е решаваща.“

Усещате ли? Страстта към топката, която и на сгурията, на кривата площадка между блоковете, ражда техниката на Бойчо Величков. Страстта, която преодолява всяка трудност и учи.

Една майка

Зад всеки наш успех и реализация стоят други хора. Първи треньор на малкия Бойчо е Иван Деянов – голям вратар на „Локомотив“, голяма личност. И Величков не забравя: „Беше изключителен педагог, много неща научих от него“.

Но пътят на Бойчо е проправен и от една всеотдайна майка, явно от онези тихи герои, които се стаяват във времето, оставайки завинаги в сърцата.

Величков е само на 8 години, когато

Бойчо Величков вече се радва и на внуци

Иванка, майката на Бойчо Величков

неговият баща си отива от този свят. Майка му Иванка остава сама с три деца на ръце. Отглежда ги.

„Майка ми, Бог да я прости, се грижеше изключително много за мен – споделя легендата на „Локо“. - Не мога да се оплача от моето детство, нищо не ми е липсвало. Не говорим за лукс, защото времената бяха други. Но благодарение на майка ми имах щастливо детство.“

И момчето пораста, често играе при по-големите с една година.

„Започнах като дясно крило, после станах централен нападател – на тези два поста съм играл в школата – разказва още Величков. – Бях на 17 години, когато станахме първи с юношите на много силен турнир в Дюселдорф, играх много силно. Още със завръщането треньорът Иван Коцев – Братчика веднага ме покани в първия отбор. Започнах тренировки в понеделник и в събота излязох титуляр.

Много смело решение. Победихме „Спартак“ (Варна) с 1:0. Но и късмет трябна. Още във втория ми мач вкарах два гола за 2:2 с „Миньор“ в Перник и така тръгна. Спомням си как ми беше неудобно да вляза в съблекалнята за първата тренировка. „Локомотив“ разполагаше с много силен отбор. Всички от първия момент ми подадоха ръка, което е изключително важно и доста ми помогна. Бях приет много радушно. Просто влязох в отбора и заиграх... И Начко Михайлов, разбира се, ми помогна. Той наистина ме прие, но не само мен, а другите млади приемаше. Така и аз в по-късен етап винаги се стараех да помагам на младите. Така трябна.

„Има светлина в школата“

Култовата школа на „Надежда“ бе замряла, но в последните години отново се работи сериозно. Личи ли светлина?

„Наистина се появяват талантливите деца – оптимист е изпълнителният директор на „червено-черните“. – Трябна обаче още малко време. Преди 5 години, когато дойдохме в клуба и в общи линии започнахме наново, в школата имаше 89 деца. В момента са около 350. Базата вече е нова и хубава, терените също. В мъжкия отбор има шестима, които са наши юноши. Красимир Милошев няма 20 години, а играе трети сезон. Валентин Николов няма 17 години, а е титуляр. Навлизат деца с качества. Има светлина.“

Най-важният съвет от Бойчо Величков: „Нека младите да бъдат сериозни, дисциплинирани, да се стремят в тренировъчния процес наистина да се влагат. Ако в една тренировка не се раздадеш, при липсата на други възможности за игра с топката вече наистина няма да има ефект. Да излизат изцедени трябна...“

В Китай губиш медал заради... по-ниски оценки в училище

Българският треньор по футбол Цветослав Алтънов разказва за работата с подрастващи в първата по население страна в света

Текст: Ваня Николова
Фотография: личен архив, Viasport.bg

През ноември 2017 г. двама български треньори заминаха да работят с подрастващи футболисти в Китай. Цветослав Алтънов и Иво Градев, които до този момент бяха част от школата на „Славия“, предприеха ново предизвикателство. Година по-късно Градев се завърна в България, докато Алтънов продължи договора си с „Джачуанг“.

Пред „Бъдеще“ Цветослав Алтънов разказа за работата си в Китай, за трудностите и успехите, за условията и първенствата. Ще разберете защо отбор, който губи финал, се класира на трето, а не на второ място и... ял ли е супа от прилеп?

Треньорът се завърна в България в края на миналата година, без да подозира, че ще получи дълга почивка заради пандемията. В Китай все още не позволяват на голяма част от чужденците, работещи там, да пристигнат в страната. Това ще се случи, когато Европа се справи с вируса. Междувременно от началото на новия сезон Алтънов започна работа в школата на ЦСКА и ще води родените през 2007 г.

Любопитен факт е, че е бил треньор на новата звезда на „Славия“ и бъдещ футболист на белгийския „Ломел“ Филип Кръстев в школата на „белите“.

Клубът, в който отидохме, се казва „Джачуанг“ и е създаден през 2016 г. Има само школа, няма мъжки отбор. Имаше малък брой деца, обединени в един набор. Направихме организация, селектирахме деца (набори 2005, 2006, 2007). Там почти никой не говори английски. Стоян Ацаров, който беше в Китай, помогна за нашето заминаване, той ни превеждаше в началото. Вече се оправям и сам, говоря китайски, колкото да се разбирам с тях.

Градът, в който бях аз, се казва Хайнинг. Той е в провинция Джашинг. Здравко Здравков беше в Гуанджоу, град на 15

минути от нашия. Голям град, с 10 милиона жители, нашият е с 1 милион.

Отне ни около два месеца, докато стъпим на крака и школата започне да функционира по начин, по който ние искаме. В Китай има много голям пазар. Футболист от дадена школа може да бъде продаден в техния пазар за милиони. Това е целта. Имат голяма финансова подкрепа от държавата, от спонсори. Има много пари във футбола. Там дори тези деца от набор 2005, 2006, 2007 не може да ги вземеш без пари. Трябва да заплатиш. За едно от нашите момчета давахме около 200 000 лева в български пари. Нашите шефове прецениха, че след като това дете за година и половина има такова развитие и се предлагат тези пари, то ако продължаваме да работим така през следващите години, ще вземат милиони за него и отказаха да го продадат.

Аз водех набор 2006. Участвахме в много турнири, трябваше да играем баражи, за да се класираме за първенството. То е разделено по следния начин - 15 отбора са от провинции, които са по-близки. Събраха ни в Шанхай – 15 отбора. От тези 15 само 12 се класират, 3 отпадат и не участват в първенството. Тези 12 се разделят на първа и втора шестлица.

Победихме в първия мач, във втория паднахме от „Шанхай Шинхуа“, в третия трябваше да играем с „Гуанджоу“, който в нашия регион е най-добрата школа. При загуба щяхме да играем във втората шестлица. Шефовете много искаха да сме в първата. Стигнахме до дузпи и при тях победихме. Голяма радост беше. Всички

**ФУТБОЛЪТ В КИТАЙ ИМА
ОГРОМНА ФИНАНСОВА
ПОДКРЕПА ОТ ДЪРЖАВАТА**

**ИМАХМЕ МАЧОВЕ В 8:00
И 14:00 Ч. ПРИ СТРАШНА
ЖЕГА И ВЛАГА**

шефове на спорта бяха щастливи – такова нещо не се беше случвало.

След това треньорът на „Гуанджоу“, който беше японец, беше уволнен, защото са загубили от нас.

Играхме в първата шестица. Класирахме се пети. Шестият изпада, а петият играе бараж. Трябваше да играем с „Шанхай СИПГ“. Те бяха втори в другата група, където „Гуанджоу“ стана първи.

Само като видяхме базата на „Шанхай СИПГ“, ни падна шапката. И „Шанхай Шенхуа“, и „Гуанджоу“ имат уникални бази. Навсякъде под 8 терена няма. Тези отбори се развиват. За първия мач бяхме гости, поведоха ни 2:0, но обърнахме за 4:2. След това на реванша победихме у дома 4:1 и останахме в групата.

Участвахме на много интересен турнир на провинциите. Той е много важен за тях. Всяка провинция има кметство. Ако отбор

от дадена провинция стане шампион, това означава, че човекът, който отговаря за спорта в града, си е свършил работата.

Турнирът беше за набор 2005. А ние имахме малко момчета в тази възраст. Ние представляваме нашата провинция, защото сме най-добрият отбор в областта. Направихме сборен отбор от нашите 2005 и 2006 и останалите тимове.

Интересното е, че ако в нашия отбор има момче от друга провинция, то трябва да си отиде там да играе за своята провинция. Бяхме 7 дни в един град. Мачовете се играха при страшна жегата и влага през лятото. Срещите бяха в 8 сутринта. Закусвахме в 6. Случваше се и се играеха мачове и в 14:00 ч на обяд. Не я разбирах тази логика.

Стигнахме до полуфинал и победихме с 3:1. Трябваше да играем финал с отбор от областта Гуанджоу, знаеше се, че това е най-добрият тим. Загубихме. Но още когато се класирахме на полуфинал, всички от града ни честитиха. За тях това беше много голямо постижение, а класирането

В КИТАЙ ПРАЗНУВАХА 70 ГОДИНИ КОМУНИЗЪМ СЯКАШ ПРАЗНУВАХА 70 ГОДИНИ ОСВОБОЖДЕНИЕ

за финал беше уникално.

Предстоеше награждаване. Ние трябваше да сме втори, нали загубихме финала. Пристигнаха и отборите, които бяха играли за трето място. Този тим, който ние победихме на полуфинал, беше станал трети.

Преди награждаването дойде отговорникът за нашия отбор и ни каза, че ние сме трети. „Как трети“, попитах. Отговорът беше: „Ами тези, с които играхме на полуфинал, ще са втори, ние сме трети“. Как така, ние играхме финал, как ще сме трети?

Последва нов отговор: „Техните оценки в училище са по-добри от нашите и затова те ще са на второ място, ние сме на трето. Спокойно, това го има само в Китай. Не се ядосвай!“

Ако това се случи в България, тук ще станат страшни панаири. Родителите задаваха въпроси помежду си, но никога не

оспорва. Така са преценили, така решава правителството и тези, които отговарят за турнира.

Най-трудното за мен в Китай беше храната. Не съм ял прилеп, даже не бях виждал. След като се появи коронавируса, китайците ми изпратиха клипче с прилеп в супа. Той беше целият вътре. Един път ядох костенурка, като не знаех, че е костенурка. Веднъж ядох змия. Мислех, че е водна змия, а се оказа, че не е. Няма да ям повече. Те хапват също копринени буби. Мислех, че са хлebarки. Според тях една копринена буба била колкото да изядеш три яйца. Казах им, че аз ще си ям яйца.

В Китай казват, че са се справили много бързо с вируса, защото имат силно правителство и държавата се управлява много добре. През октомври миналата година празнуваха 70 години комунизъм, сякаш празнуваха 70 години освобождение. Такава радост беше навсякъде.

НАЙ-ТРУДНОТО В КИТАЙ БЕШЕ
ХРАНАТА, НО ПРИЛЕП НЕ СЪМ ЯЛ

Гинка Василева, класната на Филип Кръстев:

Иска да учи спортна журналистика в НСА

Текст: Николай Кръстев

„Филип е едно прекрасно момче, което добре знае какво иска и как да го постигне“, споделя учителката Гинка Василева. Литераторката в столичното 88-о училище бе класна на футболния талант на „Славия“ Филип Кръстев, привлечен в „Манчестер Сити“ и пратен в Белгия на обиграване от началото на 2021 г.

„Нашето училище е в квартал „Овча купел“ и е родното на Филип – продължи Василева. - Той е учил при нас от първи до седми клас и после от девети до завършването на средното си образование. Междувременно влезе във Втора английска гимназия, където бе една година, но се върна при нас, защото му бе все пак малко по-лесно да съчетава училището и футбола.“

А за Филип проблем с училището няма. Доказват го и много високите оценки, които изкарва на матурите – 5,50 по български език, и 5,75 по английски.

„Страхотен е Филип. Всички в нашето училище го подкрепяме и му се радвахме искрено и на успехите в спорта – раказва Василева. - Умен, добър и скромен. Завърши с диплома около 5,10, а на матурите се представи направо блестящо. Представа елитните спортисти и като ученици по много добър начин.“

Една от отличителните черти на Филип е неговата целеустременост. „На няколко пъти съм разговаряла сериозно с него в периоди, когато ми се е искало да има

Гинка Василева и Филип Кръстев по време на дипломирането на випуск 2020 в 88-мо училище

по-високи оценки, защото добре знам възможностите му. Винаги ми е отговарял: „Не се притеснявайте, госпожо. Аз имам цел и я преследвам“. Същото ми каза веднъж и майка му: „Филип си има цел“. Пожелавам му да разкрие изцяло големия си потенциал във футбола, с който специалистите твърдят, че разполага. Иначе на мен ми сподели, че като спре да играе, иска да стане спортен журналист. Затова възнамерява да следва спортна журналистика в Националната спортна академия.“

Млади, талантиливи и безскрупулни – проблемът на българския футбол е преди всичко социален

Текст: Денислав Георгиев
Фотография: Facebook

Всяко лято стотици деца, трениращи футбол, сменят клубната си принадлежност. Отлитат в преследване на спорни спортни и очевидни житейски предизвикателства. Някои го правят в името на развитието си, други - подмамани от името на новия отбор, а трети - откровено за пари.

Колкото и широко да си затваряме очите, огромна част го правят, за да избягат легално от вкъщи. Отиват в друг град не заради, а благодарение на футбола.

Знаете ли колко от тези деца са обречени

на провал? В големите школи процесите на селекция и деселекция вървят паралелно. Никой не проследява официално какво се случва с децата, които отпадат от системата на „елитните“ школи.

Как се справят с разочарованието? Намират ли сили да продължат? Следват ли финансови щети за семействата им? А тези с тежки травми?

Началото? Някъде на 12-13, рядко на 14 години, малките започват да получават оферти за топшкола. Скаути, треньори, агенти и най-

вече родители са замесени в процеса, дават ценни и дори безценни съвети на възторжените младежи и кроят големи планове за близко бъдеще.

Поради демографската криза изборът е толкова оскъден, че често и очевидно посредствени играчи могат да станат част от силна школа. Стига да им се пътува, да са готови да живеят на квартира или пансион и да си поемат повечето разходи.

Първата и може би единствена "пречка" е напускането на родния тим. Рядко се случва безболезнено, защото по традиция и според законодателството в българския футбол първият клуб на таланта не получава нищо. В най-добрия случай - благодарност към треньора за отделеното време. По-често обаче са закани, че младият футболист никога няма да се върне "на село".

Правилата са такива, никой не дължи нищо никому до навършване на пълнолетие или подписване на професионален договор. Според схемата за компенсация трудът на хората в родния клуб се остойностява на някаква сума в зависимост от времето, прекарано от детето там. В крайна сметка тези пари остават добро пожелание за неизвестното бъдеще.

Детето заминава, адаптира се, тренира, играе и живее далеч от родителския контрол. Настанени в пансиони и най-често учещи в спортни училища, младите рядко попадат в среда, която насърчава интелектуалното им развитие. Това после се оказва и сериозна пречка за пробив в професионалния футбол, но това е тема за психолозите и педагозите.

И идва деселекцията. Страхотният десен бек от Лом бива заменен само след година с още по-страхотен акселерат от Добрич. Година след това пък момче от Айтос на същия пост прави фурор на международен турнир някъде по морето и бива поканено със стипендия и щедра материална помощ за семейството му. И така в рамките на 3-4 години младежът от Лом

е сменил 3 града, 4 училища, вече е излязъл в самостоятелна форма на обучение и най-вероятно е функционално неграмотен.

Тъй като е прекарал по 1-2 сезона в поне 3 клуба, ако все пак се е съхранил емоционално и продължава да тренира отдадено, то - стигайки до пълнолетие - е почти невъзможно да подпише професионален договор. Защото дължи компенсация на всеки от предишните си клубове - 75 000 лв. общо или средно по 10 000 - 30 000 лв. на отбор.

Единственият „безплатен“ изход е да изчака да стане на 23 г. и изискванията за бележки да отпадат. Но дотогава най-вероятно и желанието на професионален клуб да го привлече също ще е отпаднало.

Детският футбол е паралелна социална система, която с променлив успех се грижи

**РАЗУМНО И СТАБИЛНО
СЕМЕЙСТВО ЧЕСТО СЕ ОКАЗВА
НАЙ-ВАЖНИЯТ ФАКТОР ЗА
РАЗВИТИЕТО НА ЕДИН ТАЛАНТ**

за рожбите на много семейства, загубени в прехода. Има безумно голям брой малки футболисти, които сменят клубовете си хоризонтално. Т.е. местят се от школа в школа, без да вдигат нивото. Тук се скарат с треньор, там направят пакост... А същата демографска криза принуждава клубовете да ги вземат отново и отново.

Никой няма желание да спре тази порочна практика. Няма елементарна електронна платформа, където да се проследи пътят на детето, отзивите на специалисти и учители, работили с него през годините и т. н.

Огромна част от тези деца са от малки населени места и от разбити семейства. Поне единият родител е в чужбина, а те са оставени на грижите на баби и дядовци. Те пък с облекчение ги пускат по широкия футболен свят преди да са завършили и основно образование.

Да, много футболни звезди са минали по този път - излезли рано от дома, живели дълги години в общежития, за да стигнат до голямата сцена. Но хиляди пъти повече са тези момчета,

които са изтърпели тези лишения и не са заработили нито стотинка от професионален футбол.

Никой не следи и не анализира доколко смислено е странстването им по градове и отбори. Никой няма и да носи отговорност, когато се озоват в групата на NEETs (термин за младежи до 29 г., които не учат, не работят и не придобиват полезни умения). Да го кажем направо - неграмотни безделници, които ще ритат по окръжните групи за 50 лв. седмично и ще оправдават съдбата си със слаби треньори, лоши директори и корупцията. А всъщност става дума за обикновена небрежност на родителите. Проблемът е преди всичко социален.

Разумно и стабилно семейство често се оказва най-важният фактор за развитието на един талант. И не само във футбола. Във всеки спорт, във всяка сфера на изкуството, където се работи с деца.

Възрастните имаме лошия навик да се възползваме от мечтите на децата. Когато те се смесят с нереалната самооценка на родителите и жаждата за успехи на всяка цена на клубовете, единствените оцетени на изхода на детско-юношеския футбол са самите юноши.

Големите академии ще извадят по 2-3 професионални състезатели от всеки набор след години селекция и деселекция. После ще преценят, че им е по-изгодно да вземат десен бек от Ангола, онзи страхотния от Айтос ще го преотстъпят в Пазарджик, след това в Монтана и накрая ще стане свободен агент и ще трябва да се оправя сам. Но това е добрият случай.

Онзи, 12-годишният от Лом, и акселератът от Добрич, който спря да расте на 15, отдавна сме ги забравили. За техния потенциал ще напомня само първият им треньор, който ще продължава да повтаря, че излетяха твърде рано и твърде неподготвени за живота далеч от дома.

Останалите ще обвиняват футбола!

Годината на КПС Варна

Варненци спечелиха 4 титли в държавните първенства по водна топка, както и две купи на федерацията

Текст: Николай Кръстев

Фотография: Евгени Цеков и Светозар Добричков

Това е годината на КПС „Варна“! Роден през 2008-а, днес клубът вече е доминатор в родните басейни. Изречението на големия успех са четирите титли в мъжкото направление – във възрастите U15, U17 и U19 и за първи път при мъжете. Немаловажна добавка са

първите места на девическия отбор U15 в турнира за Купата на БФВТ (у нас държавни първенства в женския пол има само за U17 и жени) и победата на 12-годишните момчета в същата надпревара.

Златните медали на мъжкия отбор,

съставен основно от юноши старша възраст, оформи най-успешния сезон. Случи се под ръководството на главния треньор Найденов и Велимир Цветанов, който води 12-годишните. Йорданка Павлова е начело на дамските отбори. В клуба работи и треньорът Добромир Горбанов.

Тенденцията в българската водна топка е видна – лидерството на София отдавна е отнето от петте клуба във Варна и трите в Бургас, където „Черноморец“ взе 5 сребърни медала в петте възрасти на

От горе надолу: Отборите за мъже, U19, U17, U15, девойки U15 и най-малките ватерполисти U12

Председателят на клуба Стоян Малкочев с шампионската титла за мъже, отляво е главният треньор Найденов, а отдясно – зам.-председателят на клуба Сергей Кючуков.

207-сантиметровият ватерполист Александър Велков бе най-добрият в мъжкото първенство

Шампионско изкъпване за председателя на клуба Стоян Малкочев след първата клубна титла за мъже

мъжкото направление. А доминацията на Варна дооформи титлата на „Черно море“ при 13-годишните. Факт е наличието на много по-добра база за водна топка в морските градове за разлика от столицата. Но при КПС „Варна“ има и друг много важен коз – организацията. За нея говори председателят на клуба Стоян Малкочев:

- Началото на КПС „Варна“ през 2008 година слага непрежалимият треньор и много сърцат деятел на водната топка Станчо Велков. До 2015-а клубът основно развива с успех само малките възрасти, както и девическата водна топка, но през 2011-а става и шампион за жени. Следва период на сериозна реорганизация, плодовете на която започнахме да берем в последните няколко години.

Въведохме редица документи, които регламентират дейността на клуба. Наред с етичния кодекс и договорите за състезателите, които подписваме с играчите или с родителите на тези, които са под 18 години, успяхме да наложим всички плащания към клуба да се извършват по банков път. Така членският внос има възможност да се плаща на 3 или 6 месеца, както и веднъж в годината, за което има отстъпки. Но само по банка. Така приходите ни са изцяло на светло, а това превръща клуба ни в стабилен, прогнозируем и отговорен партньор. Договорите със състезателите, респективно с родителите, уреждат не само правата, но и отношенията по оста клуб-треньори-играчи-семејства на ватерполистите, като се поемат ангажименти не само от страна на КПС „Варна“, но и от родителите за активно участие в тренировъчния процес на децата им и за задължително явяване на най-важните състезания. Много важен момент е асоциираното членство в клуба на всички родители. Някои от

Голяма е заслугата на вратаря Станислав Райков за титлите при мъжете и юношите старша

тях са и пълноправни членове на КПС „Варна“ – участват и гласуват на общите ни събрания, но това е и за сметка на по-сериозни ангажименти. Асоциираните членове плащат само членския си внос, което на практика е таксата за обучение на техните деца.

Моето твърдо убеждение, че това е единственият правилен път в българския спорт – добре организиран клуб с ясно разпределени отговорности между Управителния съвет (голяма е подкрепата, която получаваме от зам.-председателя Сергей Кючуков) и треньорите. Ясната структура води всичко останало, в което най-важното е добрата организация на работата на клуба и на спортно-техническата част. Обратното – треньорите да ръководят и клубовете, според мен не работи добре.

В памет на Станчо Велков клубът вече три години организира международен турнир за подрастващи във Варна. Редовни са участията на кампове и турнири в Сърбия (Кикинда) и Сентеш (Унгария).

Титлите през годините

2010	деца U13
2011	деца U13, жени
2012	деца U13
2013	девојки U17
2015	девојки U17
2016	юноши U15, девојки U17
2017	юноши U15, юноши U17
2018	юноши U15, юноши U17
2019	юноши U17, юноши U19; КБ - мъже
2020	юноши U15, юноши U17, юноши U19, мъже; Купа на БФВТ – деца U12 и девојки U15

Стела и Кристиян Илиеви:

Да работим в България за нас е призвание

Двамата треньори заедно на коледния турнир за девойки

Текст: Ани Колева
Фотография: Личен архив

Млади, ентузиазирани и изпълнени с желание за развитие в треньорската професия. Не къде да е, а именно тук, в България. Това са две от най-новите попълнения при волейболните треньори на подрастващите, които само преди година поеха по трудния път. А от два месеца са и семейство. Представяме ви треньорката на 15-годишните волейболистки на ЦСКА

Стела Орлова, вече Илиева, и треньора на 15-годишните волейболистки на „Звезди 94“ Кристиян Илиев.

Стела е на 23 г., от Чирпан, бивша волейболистка от школата на „Левски“. Наскоро завърши НСА, магистър е.

Кристиян е на 22 г., от София, бивш волейболист от школата на ЦСКА. Предстои му завършване в НСА.

Треньорите по време на мачове

Смяна на клубната принадлежност

Стела Илиева е кадър на „Левски“, но започва в ЦСКА.

„Малко ми беше странно от началото, но вече свиквам. Най-странно бе за моя баща, който е заклет левскар и леко е против мен на мачове (сmee се). Но вече, когато чуе отвън някой да вика „Бий чорбата по главата“, откача.“

Кристиян споделя: „Помагах от няколко месеца в школата на Владо Николов и учех в НСА. Шефът на „Звезди 94“ Владимир Паскалев се свърза с мен и ми предложи да поема девойките. Много се зарадвах, не бях очаквал реален шанс за работа, още преди да съм завършил.“

Заедно в живота – съперници на полето

Заедно са от три години, запознават се в НСА.

„Тя беше втори курс, аз започвах. Видях я в коридора и веднага ми направи впечатление, после успяхме да се запознаем“, казва Кристиян.

„Поиска ми покана във Фейсбук и

веднага ми писа. След държавния ми изпит се сгодихме“, усмихва се Стела.

Сватбата е в края на юли край Пазарджик. Щастливото събитие събира почти всички млади волейболни специалисти, утвърдени треньори и състезатели във волейбола.

Фактът, че двамата водят отбори от една и съща възраст, ги противопоставя от началото на сезона на игрището. Съперничеството засега е равностойно. В софийското градско първенство, което е част от държавния шампионат, в двата мача помежду им победител е Стела. А на големия коледен турнир за девойки през декември в София водените от тях отбори се срещат отново два пъти, като този път победите са за Кристиян.

Волейболът - централна тема вкъщи

„Говорим си вечер основно за волейбол, обсъждаме нещата. Сядаме да ядем – говорим за волейбол, правим нещо друго - пак“, обясняват двамата.

„Понякога се поскарваме, но като

виждаме накъде отиват нещата, спираме. След това започваме да си говорим за друго. Първият мач помежду ни бе на 27 ноември. Аз го победих с 3:1. След това бях болна три седмици, така ми се отрази тази първа среща на полето. Кристиян го прие по-спокойно. В мен бушуваха различни емоции, не бях на себе си, като черен облак бях, но всичко минава“, казва Стела.

Двамата се заканват шеговито един на друг за финалите при 15-годишните, като с нетърпение очакват подновяването на шампионата, прекъснат временно заради пандемията.

Трудно ли се работи с девойки?

„За мен не е трудно да работя с девойки. Но смятам, че женският волейбол е много по-различен от мъжкия. И на емоционално ниво, и на ниво техника. Стараем се да учим момичетата на правилен волейбол, каквото се играе в света. Не е важно

Стела се дипломира тази година в НСА, Кристиян има още малко

победата на този етап, а правилното изпълнение на всички елементи. Има клубове, които се стремят само към победата и наблягат само на един елемент, например сервис. Да побеждават, но след това тези момичета никъде не продължават да играят. Важно за мен е, моите състезателки като станат на 18-19 години, да са равни по изпълнение на елементите на състезателките от водещите държави“, казва Кристиян.

15-годишната възраст е една от най-трудните, пубертетът „тресе“ в пълна степен момичетата. Затова двамата се стараят максимално да помагат на състезателките да преминат през този период и да ги мотивират за тренировъчния процес. Споделят, че най-големият проблем е разсеяността и мисленето за всякакви други неща извън подготовката.

„В този период момичетата вече имат гаджета и мислят за тях, както и за излизане по срещи. Стават по-резки в своите отношения. Уча ги на колектив. Да се държат нормално една с друга. На нас това ни е най-трудното - да станем единен колектив“, казва Стела.

Какво е да си млад треньор в България?

„Много млади хора завършват НСА и след това не продължават като треньори, защото нямат реализация и възможност за добра работа в България. Но все пак, ако искаш, ще станеш, както аз направих“, коментира Кристиян.

„Не знаех, че ще бъде толкова тежко. Особено на мачове по пет гейма, където се потиш, нерви отвсякъде. Но като биеш накрая, си заслужава. Особено като видиш усмивките на тези деца...

Кадър от сватбата

И всеки ден с тях те се превръщат в част от твоето ежедневие. Стават като част от семейството“, усмихва се Стела.

Отдаденост на професията

Двамата дотолкова са изпълнени с ентузиазъм и преживяват емоционално всеки мач, че са отслабнали от началото на работата си.

„Свалих може би 7-8 килограма от септември досега“, разкрива Кристиян.

Според него някои не могат да повярват, че двамата са се хванали с тази дейност. Роднините на Стела пък не могат да повярват, че е заменила „Левски“ с ЦСКА. „Хора, - казвам - така се случва, така стана. Преди 10 години ме искаха от ЦСКА, но баща ми отсече - не, отиваш да играеш в „Левски“. Сега приятели се шегуват с него, че съдбата си знаела

работата“, разказва Стела.

„Оставаме да работим в България, защото са нужни млади и дейни хора като нас, които изключително обичат работата си и искаме да развиваме спорта в България. Искаме да създаваме кадри, с които да се гордеем. Вярваме, че у нас има много талантиливи деца във волейбола“, гласи мисленето и на двамата.

Карантината и бъдещето

„Карантината ни се отрази добре, защото имахме възможност да наблегнем на ученето и да си вземем всички изпити. Липсваха ни децата и тренировките, но всеки ден се чувахме с тях и поддържахме връзка. Ще бъде много трудно да се навлезе във формата, в която бяхме, но ще трябва да наваксаме изпуснатото“, споделя Стела в очакване на мачовете.

Ивайло Русенов:

С банички спорт не се прави

Конкуренцията в клуба ни носи успех, казва атлетическият треньор след 15 години стаж

Текст: Яна Касова, BGathletic.com
Фотография: Личен архив

Ивайло Русенов отбеляза 15 г. от началото на треньорската си дейност - всички в клуба по лека атлетика „Локомотив-Пловдив“. Бившият участник на олимпийски игри в тройния скок вече има стотици медали на национално и балканско ниво, завоювани от състезателите му в различни дисциплини. В момента тренира 60 деца. А в треньорските дебри роденият в Плевен Русенов се впуска, след като брат му Атанас няколко месеца го моли да започне да го напътства в сектора за скок на дължина. Като състезател Ивайло е сребърен медалист от световното първенство за юноши и финалист на световни и европейски шампионати, а с личния си рекорд от 17,02 м е десети във вечната рангсита на България в тройния скок.

- Г-н Русенов, кое е по-трудно - да бъдеш състезател или треньор?

- Определено да си треньор. Когато си състезател, мислиш само да си изпълниш режима, тренировката и състезанието. Когато си треньор, мислиш за много други неща, свързани със здравето на атлета, с тренировъчния план, психическата подготовка за състезанието, финансовото обезпечаване.

- Кое е най-голямото предизвикателство?

Русенов със сина си Васил, който вече върви по стъпките на баща си с медали от скока на дължина

Русенов награждава Пламена Миткова като шампионка на 200 м за девойки под 18 г.

- Да накарам децата да се реализират на състезание, да ги мотивирам и да се види техният труд, а и моят. Едно от най-важните неща е да си добър психолог.

- Пред вас вече са преминали няколко поколения, каква е разликата?

- Голяма. Особено в нашето и сегашното поколение. Днешните деца - мотивирани са да се реализират, но не успяват. Което е най-големият проблем на днешното поколение.

- Това може ли да е причината, че много млади се отказват в прехода към мъже и жени?

- Тук вече проблемът е финансов. Макар и министерството на спорта да осигурява пари за подготовка, но трябва и общините да погледнат към този въпрос. С банички спорт не се прави. Не може от една заплата от 700 лв. да живееш нормално и да спортуваш - дори само да вземем храната.

Един спортист трябва да подбира какво яде, само храната струва над 700-800 лева на месец, а като се включат и останалите неща като възстановяване, а и ако си семеен...

- Треньорският занаят краде ли се?

- Определено съм откраднал от двамата ми треньори - Светослав Топузов и Стойко Цонов. Взел съм това, което мисля, че е най-доброто. И отделно - работата ми за 15 г. под крилото на Атанас Запрянов в „Локомотив-Пловдив“ - също съм го наблюдавал как работи. Няма какво да се измисли, в леката атлетика всичко е измислено - важно е как ще си подредиш нещата.

- Треньорските умения къде натезават?

- До 17-18-годишна възраст почти всеки треньор може да изгради състезател с таланта на детето, нататък трябва да се прилагат тънкостите и треньорът

Пламена Миткова (вляво) и Йоана Георгиева са сред „оръжията“ на Русенов в спринта и скока на дължина

по-големи. И очакванията на професионалния атлет са големи и ти трябва да изпълниш и очакванията на атлета, отстрани има и други отговорности. Докато при децата не е толкова задължаващо. И е по-весело и по-приятно, и виждаш прогреса им, трудът ти как се реализира година след година.

- Тази година атлетите ви спечелиха над 25 медала от националните шампионати. Как успяхте да се подготвите в условията на пандемия?

- В домашни условия, в блока, междуетажните площадки, стълбите. Докато можехме да излизаме, използвахме поляни, пътица. Всекидневна работа, но без интензивни тренировки.

- Вашият клуб е сред най-силните в България в момента.

- Така е. Дължи се на това, че Атанас Запрянов в последните

да има усет и да може да ги предаде на състезателя.

- Вашият състезател Румен Димитров участва в тройния скок на олимпийски игри, световни и европейски първенства. Това ли е върхът ви?

- И да, и не. Аз съм по-особен тип треньор. Радвам се на всеки медал, дори от държавно първенство. Стига детето да го извоюва. Аз съм страшно щастлив, че Румен участва на големи първенства. Но той не успя да се реализира – беше готов за олимпийски финал през 2016 г.

- С подрастващи или изградени състезатели се работи по-лесно?

- При големите отговорности са

10 г. не спира да се бори нещата в клуба да се подобряват. Това няма как да не се отчете и да не се признае. А другата основна причина е треньорският състав. Ние с Николай Атанасов-Джоко имаме по-големи групи от деца, но навлизат и млади треньори – Павел Моравенов, Златозар Атанасов. Едно от най-важните неща за успехите ни е конкуренцията между групите, която е много хубава, здравословна. Такава няма в други клубове. В залата на „Лаута“ сме само от нашия клуб и затова нещата се получават – всичко е подредено, графици са подредени, всяка тренировка се знае кога е и така не си пречим.

Виртуална надпревара замени световното

Българите завършиха втори в състезанието по умения

Текст: Мария Мицова, BGbasket.com
Фотография: Павел Лобутов

Световното по баскетбол за юноши U17, което трябваше да е в София това лято, пропадна заради коронавируса.

Националите, родени след 2003 г., няколко месеца тренираха упорито под ръководството на Даниел Клечков и Стойко Чолаков. Трудът им все пак намери някакво продължение.

ФИБА измисли иновативно състезание. В тон с модерните технологии световната централа създаде Предиизвикателство по умения – FIBA U17 Skills Challenge, на което покани отборите за шампионата в столицата. Българите попаднаха в група с Китай, Мали и Пуерто Рико. Всеки играе в собствена си зала.

Действията на баскетболистите в хода на състезанието се заснемат от камера и се засичат с хронометър, след което се сравняват със съответния съперник в даден „мач“. Играят петима от отбор, като времето стартира с тръгването на първия по дадено трасе и завършва, когато топката бъде подадена от петия в ръцете на стартирания.

Уменията са стандартни за подобни

състезания и конкурси, добре познати на баскетболните фенове от Мачовете на звездите в САЩ и у нас - скорост, прецизен дрибъл, точност и добра визия за подаването са ключови. Резултатът на един отбор са секундите за преминаване на предиизвикателствата от петимата играчи, като се изважда броят на отбелязаните точки. Тимът с по-нисък резултат печели мача.

Докато националите се готвеха за Предиизвикателството по умения, попиха от опита и знанията на една от най-обичаните баскетболни фигури в България в последните години – Йордан Бозов. Вече бившият гард нахъса допълнително играчите от националния отбор, като се включи в тренировката на младите таланти. Бозов вече е мениджър на школата на „Рилски спортист“.

В състезанието българите стартираха със загуба от Пуерто Рико, после победиха Мали. На четвърфинала се справиха с Беларус, а на полуфинала с Панама. В мача за първото място националите отстъпиха пред Монголия и завършиха втори в надпреварата.

КВТ „Арена Бургас“

Два медала при подрастващите

Бургаският клуб спечели две отличия в турнирите за Купите на БФВТ

Фотография: Светозар Добричков

Началото на Клуб по водна топка „Арена Бургас“ е поставено на 4 март 2019 г., когато с решение на Общото събрание на Клуб по водни спортове „Бургас“ ватерполната дейност е отделена – в изпълнение на промените в нормативната база. Клубът е наследник на добрите ватерполни практики на КВС „Бургас“, който обединяваше плуване, водна топка и дайвинг.

В състава на КВТ „Арена Бургас“ вече има над 80 деца, което го нарежда сред най-масовите в региона – момичета и момчета между 10 и 16 г. За едва едногодишната си история „Арена Бургас“ вече може да се похвали с купа и сребърни медали при 15-годишните девойки от първия във възрастта официален турнир за Купата на БФВТ. Както и с бронз в същия турнир за

Девойки U15

Деца U12

12-годишните ватерполисти и достойно класирани в шампионата за момчета U13 – осмо място от 17 отбора.

Клубът тренира на най-модерния закрит басейн в България – „Парк Арена ОЗК“, изграден в Бургас по всички съвременни изисквания на плувните спортове.

„Упоритата работа на състезатели и треньори както в басейна, така и извън него е заявка за затвърждаване и надграждане на постигнатото – заяви Светозар Владков, главен треньор на КВТ „Арена Бургас“.

- Освен технически знания и умения стремежът ни е да формираме у нашите играчи много ценни качества като екипност, спортменство и воля за победа.“

Треньорите

Светозар Владков – възпитаник на НСА, специалност „Водна топка и педагогика“, дългогодишен състезател на „Арда“ (Кърджали) и „Нептун“ (Бургас). Треньор с над 15 г. стаж и опит в бургаските „Нептун“, „Черноморец“ и „Арена“.

Сергей Караджов - треньор по плуване и водна топка, в момента подготвя младите ватерполисти на клуба. „Железен“ защитник във водната топка и многократен републикански шампион в плуването (бътерфлай) за деца и юноши.

СК Бокс – ЦСКА

Рекорд за историята – 42 отборни титли

Текст: Николай Кръстев
Фотография: Архив

ЦСКА е най-доказаната марка в българския аматьорски бокс. Клубът, от който са тръгнали и са се развили много, много големи шампиони. От настоящите това са братята Кубрат и Тервел Пулеви, Радослав Панталеев – спечелил медал от световно след десетгодишен „таймаут“ за родната школа на ринга.

Две са личностите, все с име Михаил, които поддържат и удържат бокса на равнище при армейците вече 3 десетилетия, че и повече. Това са президентът на клуба – всеотдайният деятел и радетел на мъжкия спорт Михаил Арнаудов и човекът оркестър в клуба

Михаил Таков, който през годините е заемал всички възможни постове без президентския. И продължават напред през годините и проблемите.

В момента боксьорите на ЦСКА са стотина, а златните отново идват на познат

адрес. Армейците законно се гордеят с 42-рата отборна шампионска титла в историята. „Въпросът не е, че отборните ни победи са толкова много – те са постигнати през годините при различен регламент и формат на шампионатите. Въпросът е, че марката ЦСКА в бокса устоя и се запази като водеща и силна“, признава Таков.

С гордост показва залата на клуба и уточнява: „Няма и едно винтче тук, което да не сме подменили“. После започва да изрежда най-добрите боксьори в червен екип в момента, като веднага уточнява и се извинява на тези, които може и да е пропуснал: треньори – Александър Александров и Александър Мартинов, ученици – Манчо Манчев, девойки и жени – Аслахан Мехмедова и Еми-Мари Турова, младежи - Шон Алфредо Торес (син на известния кубински танцьор Алфредо Торес), Йоан Русинов, мъже – Радослав Панталеев, Кирил Русинов, Кристиан Николов, Венсан Киркоров...

Стела Пеева:

Мечтая за титла от Големия шлем

Текст: Станко Димов
Фотография: Архив

Тя е млада и амбициозна. От години е лудо влюбена в... тениса. Състезателката на бургаския клуб „Авеню“ Стела Пеева е сред най-талантливите млади спортистки, за които тенисът е начин на живот.

Запалва се по спорта, когато е на 7 години. Днес е едва на 16, а има пет титли на единично и 4 на двойки от турнири на „Тенис Европа“. Бургазлийката е и дългогодишна националка. През лятото на 2016 г., когато е част от състава до 12 г., става европейска шампионка заедно с Катерина Димитрова и Денислава Глушкова. Има и много медали от държавни първенства. На открито до 18 г. през 2019 г. е първа на смесени двойки с Диан Недев. Вицешампионка на сингъл на открито до 16 г. миналото лято. Втора на сингъл и първа на двойки до 16 г. за 2019 г.

- Стела, как пламна искрата по тениса?

- Стана случайно, но мога да кажа, че е любов от пръв поглед. Един ден гледах телевизия със семейството си и докато сменяше каналите, баща ми се спря на тенис мач. Помня, че играеше Каролина Вознячки. Играта толкова много ми хареса, че нямах търпение да започна да практикувам този спорт.

- На коя тенисистка симпатизираш?

- На Мария Шарапова. За мен тя винаги е била пример както в живота, така и на корта.

- Имаш ли любима настилка и какъв стил на игра предпочиташ?

- Не, нямам любима настилка. Обичам да играя агресивно и да бъда разнообразна. Наясно съм, че имам какво

да усъвършенствам в играта. Обръщам сериозно внимание на менталната подготовка.

- Как успяваш да съчетаваш училището със спорта?

- И двете неща са от изключителна важност за мен и се старая да ги балансирам.

- Какво правиш в свободното си време?

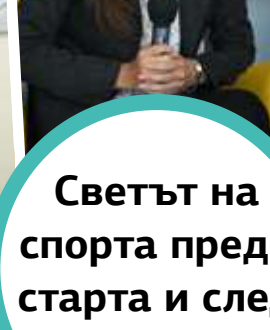
- Обичам да ходя на кино и да излизам с приятели. Също така обожавам да чета книги.

- Какви са мечтите ти в тениса и какви си пожелаваш?

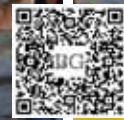
- Най-вече да съм здрава. Мечтая за титла от Големия шлем и медал от Олимпийски игри.

„Студио Спринт“
Гледайте в
YouTube канала
на BGsprint.com

Светът на
спорта преди
старта и след
финала

ЗАСТРАХОВАТЕЛНО ДРУЖЕСТВО

застраховка
ПРАВНА ПОМОЩ
при ПТП

- Консултации
- Адвокатски услуги
- Адвокатска защита и представителство

Заедно със застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилите

ptphelp@euroins.bg

 0700 17 241

www.euroins.bg